

Řídit mechanického draka
na dvoře krále Francie je
fakt hustý!

Měsíční kámen:
předává energii
Kouzelnému
náhrdelníku.

Kvůli Leoniině
koketerii jsme
se ocitli hodně
daleko od domova.

TEO

STRATUS

Díky jeho nešikovnosti
jsme našli Kouzelný
náhrdelník

Stráž
Františka I.
si neuvědomuje
nebezpečí.

LEONIE

KORNELIUS

LEONARDO

Jeho nápad pomohl
zachránit Tea
z vlhké kobky plné
myši.

Tady nebyl moc rád,
že jsme mu unikli.

FRANTIŠEK I.

Vzpomínáte si na neuvěřitelný příběh malého Tea a jeho velké sestry Leonie, kteří byli díky Kouzelnému náhrdelníku ukrytému doma na půdě katapultováni na dvůr krále Františka I.?

A na starého muže jménem Leonardo da Vinci, který jim chtěl pomoci vrátit se do jejich doby, a přitom je na palubě svého nového létajícího stroje neobratně poslal do světa obývaného obrovskými hrůzostrašnými živočichy?

Právě na tomto tajemném místě začíná nové dobrodružství Tea a Leonie.

Ve chvíli, kdy létající koráb v době Františka I. zmizel na jasném nebi plném hvězd, objevil se znovu o 65 milionů let dříve, na samém konci období křídly. V době dinosaurů.

Naši přátelé letěli nad bájnou krajinou, kde se na korunách nádherných stromů a na rozlehlé vodní hladině odráželo rozbouřené nebe.

Působivé sopky v dálce chrlily mohutné proudy lávy, z nichž k obloze stoupala hustá mračna popela a zatemňovala celý tento nový svět.

„Nikde ale nevidím náš dům,“ zvolal Teo velmi znepokojeně. „Jste si jistý, že jsme opravdu dorazili domů?“

„Milý chlapče, dobře poslouvej, co ti teď řeknu: ještě nikdy v životě jsem se nespletl!“ ohradil se Leonardo.

Leonardo se tvářil, jako by nic neslyšel, a zkoumal okolí, ale nic tam nepoznával. Všude kolem viděl jen neznámé stromy, listy a květy. Poškrábal se ve vousech a pak se zahleděl na hvězdy na nočním nebi.

„Děti, mám dojem, že se nacházíme stále na stejném místě, ale vůbec ne ve správném čase...“

Vrátil se na palubu svého stroje a z kufru vytáhl jakési nářadí.

„Jestli se odsud chceme co nejdřív dostat a shledat se s vašimi rodiči, rozdělme si úkoly,“ zvolal.

„Jdu připravit loď a vy sežeňte lana. S liánami se to zvládne.“

Leonardo jistým pohybem přitáhl kormidlo a naši tři dobrodruzi zahájili klesání. Bohužel stařec svůj nový vynález ještě neuměl ovládat, a tak létající koráb žuchl do hustého lesního porostu.

Silné větve prudce narazily do plachtoví a roztrhly balon naplněný horkým vzduchem, což způsobilo jeho pád na zem.

„Děti, viděly jste to? Teď už to můžu přiznat, nemyslel jsem si, že bych tenhle stroj dokázal řídit,“ přiznal se Leonardo a dmul se přitom pýchou.

„Velký balon je úplně roztrhaný,“ poznamenal Teo. „Odsud už nikdy neodletíme!!!“

„Teo, nic si z toho nedělej, Leonardo nás odsud dostane. NIKDY se neplete,“ povzdychla si Leonie.

Když se pak měsíc ukryl za mračna popela, začala kolem našich přátel kroužit spousta světelných bodů.

Ten drobný hmyz Tea uchvátil. Zářil tak silně, že osvětlil celé okolí.

Leonii náhle něco napadlo. Chvíli se probírala kufrem a nakonec z něj vytáhla starou láhev a sítku na motýly.

„Paráda! Vyrobíme si lucernu,“ řekla.

Leonardo se na ni ohromeně podíval: Leonie už měla jednou tu drzost, že si dovolila opravovat mu jeho nákres kola, a teď právě pomocí svatojánských mušek vynalezla lucernu!

„Teo, podrž mi tuhle flašku, bude třeba, abys mi pomohl,“ prohlásila Leonie sebejistě.

Teo bez odmlouvání poslechl a jeho sestra se hned dala do chytání světlušek, které létaly v jejím dosahu. Než bys řekl švec, měla sítku plnou. Potom je přemístila do lahvičky, a tu pečlivě uzavřela kolíkem.

Náhle se obloha rozsvítila. Leonardo zvedl oči a naskytla se mu neobyčejná podívaná.

Skrz oblaky právě proletěl meteorit a zmizel za obzorem.

„Doufám, že jsou děti v pořádku,“ zamumlal si do vousu.

Teo a Leonie mezitím sbírali ty nejpevnější liány, jaké se jim dařilo najít, a ani si nevšimli, že je pozorují malá očka.

Oprava balonu však nebyla Leonardovou největší starostí. Stařec potřeboval dobít amulet světlem měsíce v úplňku, bez něhož se odtamtud on ani děti neměli šanci dostat.

Jenže rozmarný měsíc jako by si s hustými mračny popela, které chrlila sopka, hrál na schovávanou.

Leonardo vytáhl z vousu amulet a položil ho na skálu, kterou měl na dosah ruky.

„Tak, a než se dobiješ, vyspravím místa, kterými z mého létajícího stroje uniká vzduch,“ zabručel a vzdálil se.